

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

Часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

№10 (35) жовтень 2007 р.

НЕ ЖАРТУЙТЕ З ДИЯВОЛОМ!

Веселе свято хелловін, виявляється, має сатанинське підґрунтя

Напередодні римо-католицького празника Всіх святих мало не ціле західне суспільство, особливо англійські країни, охоплює дивна атмосфера: люди, до того, здавалося б, цілком благопристойні, наряджаються у бридкий одяг, натягують маски потвор, упирів, бісів, мерців, роблять із гарбузів опудала, запалюючи всередині них свічки, і так із криками й вересками, танцюючи дикі танці, ходять від хати до хати, вимагаючи почастунку. Це – хелловін, просто розвага, просто своєрідний карнавал, просто «відірватись по повній програмі», ну що ж тут такого? Декілька років тому це свято нестримних веселощів стало проникати й до нас, переважно в студентське середовище. Та, виявляється, хелловін – не що інше як свято нечистої сили.

У перші століття нашої ери Британські острови й частину теперішньої Франції населяли кельти. Коли вони були ще язичниками, то поклонялися багатьом богам, зокрема богові смерті й темряви Самхаїну. Новий рік вони святкували з настанням холодів – у ніч із 31 жовтня на 1 листопада, що символізувало смерть природи. Це свято було приурочено Самхаїну. Напередодні друїди (кельтські жерці) обходили всі помешкання, гасили домашні вогні та громадські багаття. А у свято запалювали велетенські кострища, на яких вчиняли жертви князю темряви, повелителю смерті. Давні кельти вірили, що коли Самхаїна вдається вдовольнити, то він відпускає душі померлих побачитися цієї ночі з живими родичами, але для цього живим треба переодягнутися в мертвих. Звідси й звичай рядитися скелетами, вовкулаками, русалками... Звідси й звичай із гарбуза – а в давнину і з інших овочів – виготовляти подобу черепа, у який вставляли свічку. Звідси й звичай ходити оселями, вимагаючи гостинців, – бо померлих треба задобрювати, аби вони не накоїли біди.

Германські племена англійці й сакси завоювали більшість кельтських земель, усі прийняли Християнство, зникли друїди. Але, як і в нас на Русі-Україні, пережитків язичництва залишилося доволі, серед них і свято на честь бога смерті. Щоб викоринити це зло, Церква в тих краях установила на цей день християнське торжество Всіх святих (у нас, у Східній Церкві, Всіх святих припадає на першу неділю після Трійці). Проте це не мало достатнього успіху: марновірні люди, під'юджені бісами, знущалися з християнського празника, переслідували тих справжніх християн, які не брали участі

Західні крамниці до хелловіну готові

в мракобісї. Ба більше: саму назву християнського свята хелловін, що первісно означало – канун дня Всіх святих, темний люд переніс на вшанування Самхаїна, тобто сатани.

Звісно, з часів раннього середньовіччя до наших днів багато чого змінилося. Вже ніхто не прикликає Самхаїна, страшне язичницьке свято перетворилося на празник веселощів. Але чи не присутній він при цьому, отой князь тьми? Присутній. За інформацією Американської Православної Церкви, сатаністи всіх мастей, різношерстні маги і чародії виходять тієї ночі не просто порозважатись, а вшанувати сатану. Почастішали моторошні звістки про ритуальні людські жертвоприношення: викрадених дітей і священників убивають саме у веселе свято хелловін.

Останніми роками хелловін із дехристиянізованої суперліберальної Європи й Америки став проникати й до нас, у країну, яка ще не одужала після більшовицької дехристиянізації. Чи ж мало нам слов'янських язичницьких пережитків – усіх тих ворожін на Андрія і вогнищ на Івана? Щоб під виглядом розваги з'явилося на студентських дискотеках і в елітарних ресторанах у ніч на Всіх святих? Диявола не треба кликати на ім'я, він сам поквалиться туди, звідки проганяють Бога.

...На ранок настає день Всіх святих. Це празник Римсько-Католицької Церкви, але серед них є багато угодників Божих, яких вшанує й Православна Церква. Ті, хто розважався цілу ніч, не йдуть ні до православного храму, ні до католицького, – відсипаються. Хто ж переміг цього разу в їхніх душах?

Віктор ГРЕБЕНЮК

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

23 жовтня –

Собор волинських святих

Кожен край, де прищепилася Божа лоза, тобто Христове вчення, дає щедрі плоди. Гроно волинських угодників також ваговите. Список святих, на землі Волинській прославлених, такий: *рівноапостольні* Кирил і Мефодій, *учителі* слов'ян, великі княгиня Ольга і князь Володимир, *святителі* Стефан, єпископ Володимирський, митрополити Київські Фотій, Петро, Феогност і Кипріан, Нифонт Новгородський, Інокентій Іркутський, *преподобномученик* Макарій Овруцький, *преподобні* Іов та Мефодій Почаївські, Микола-Святоша, князь Луцький, Федор, князь Острозький, Нестор Літописець, Варлаам, ігумен Києво-Печерський, Олег, князь Брянський, Афанасій Берестейський (Брестський), *благовірні князі* Андрій Бо-

голюбський, Ярополк і Мстислав Володимирські, *праведна діва* Юліанія Ольшанська. Кілька років тому до цього лику зараховано святителя Арсенія (Мацієвича), митрополита Ростовського, і преподобного Амфілохія Почаївського.

Але це, зрозуміло, не всі волинські праведники, а лише ті, яких Церква знає по імені. Усі ж подвижники Благочестя нашої землі відомі тільки Богу. Проте у цей празник ми возносимо благання про заступництво і до тих святих, яких не знаємо на ім'я. Адже це – Собор волинських святих, тим часом, як деяким з них установлено ще й окремі дні поминання. Складено й молитви до деяких волинських угодників, а цю – написано до всього їхнього собору:

Усі святі Волинської країни
(а край – з Почаєва ген за Берестя)!

Ви се життя, ба, навіть до загину, зразком були і віри, й добродіє.

За люд просили в Господа уклінно в лиху добу ворожого нашестя, як нас гнобили всі навпереміну разом із легионом лютих bestій.

Боголюб'язний читачу!

«Волинські єпархіальні відомості» – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православних волян. Аби часопис став таким і для Вас – зробіть перший крок назустріч: випишіть його в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця. Передплатна вартість одного примірника з доставкою – лише 30 к.

І нині, в цю епоху швидкозмінну, ви вірні нам заступники з Небесся. Прохаєм вас – завсіди й цієї днини, на цих часів шаленим перехресті: ведіте в Небо і свою Волинь, Русь-Україну, всенський світ. Амінь!

Віктор ГРЕБЕНЮК

23 жовтня – Преподобного Амвросія Оптинського

Народився старець Амвросій (у миру Олександр Михайлович Грінков) 23 листопада 1812 року в селі Велика Липовиця Тамбовської губернії. Був дуже розумною і рухливою дитиною. Коли настала пора навчання, Олександра зарахували в Духовне училище, а пізніше – в семінарію. Близьку закінчивши курс наук, Олександр Грінков іде служити домашнім учителем, а потім наставником Липецького духовного училища. Проте він тяжко захворів, надії на одужання не було, і Олександр Михайлович складає обітницю Богу, що коли залишиться живим – піде в монастир. Після цього недуга швидко відступила, але ще довгих чотири роки Олександр не міг наважитись покінути з мирським життям: він – молодий, життєрадісний, душа ком-

паній, улюбленець жінок і... монастир? Допоміг Олександрові виконати обітницю затворник із Троїце-Сергієвої лаври отець Іларіон, благословивши юнака на монастир в Оптину пустинь. До монастиря Олександр буквально втік, зібравши нашвидку деякі речі. Чому втік? Тому, що боявся вмовляння рідних і близьких йому людей, – це могло похитнути його намір і порушити обітницю. У квітні 1840 року Олександра Грінкова взяли на послух в Оптину пустинь. Він став келійником старця Лева, а по його смерті перейшов під опіку старця Макарія, який і постриг 34-річного Олександра в ченці з іменем Амвросій. З цієї пори під мудрим керівництвом отця Макарія Амвросій починає духовно зростати. Коли преподобний Макарій став відчувати близькість відходу з цього світу, то всіх своїх духовних чад передав під опіку саме отцеві Амвросію. Помер старець Амвросій Оптинський 10 жовтня 1891 року, залишивши настанову

нам усім: «Жити – не тужити, нікого не осуджувати, нікого не обтяжувати, і всім – „моє шанування“».

Преподобний отче наш Амвросію, моли Бога за нас грішних!

Оксана АНДРІЙЧУК

(без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241.

Надсилаємо газету передоплатою в усі регіони України та в усі країни світу. Архів основних публікацій часопису, оперативні церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutsk.ua

НОВИНИ

Архієрейські служіння

У вересні єпископ Луцький і Волинський Михаїл очолював відправи згідно з церковним календарем та брав участь у різноманітних заходах. Зокрема, владику разом зі священнослужителями кафедрального собору Святої Трійці та архієрейським хором «Оранта» привітав обласну організацію Союзу українок із вісімдесятиліттям, побувавши на святочній академії в луцькому народному домі «Просвіта», під час якої нагородив благословенною грамотою очільницю волинських союзнок Любов Ганейчук; у селі Рудня Рожиченського деканату освятив місце під храм; на запрошення єпископа Тернопільського і Буцацького Нестора взяв участь в освяченні ново-збудованого храму Різдва Пресвятої Богородиці в Тернополі (Богослужіння очолив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет); відслужив подячний молебень у кафедральному соборі з нагоди професійного свята працівників цивільного захисту, освятив техніку рятувальників, що її вишикували поруч, на Театральному майдані, і разом зі старшим капеланом єпархії протоієреєм Олександром Безкоровайним був учасником урочистого засідання в «Просвіті»; долучився до всеукраїнської акції «Рушник національної єдності», відправивши молебень і благословивши волинських вишивальниць; очолив у Свято-Троїцькому соборі панахиду по загиблих і померлих журналістах Волині; разом із духовенством і мирянами Луцька й району здійснив паломництво до чудотворного образу Холмської Бо-

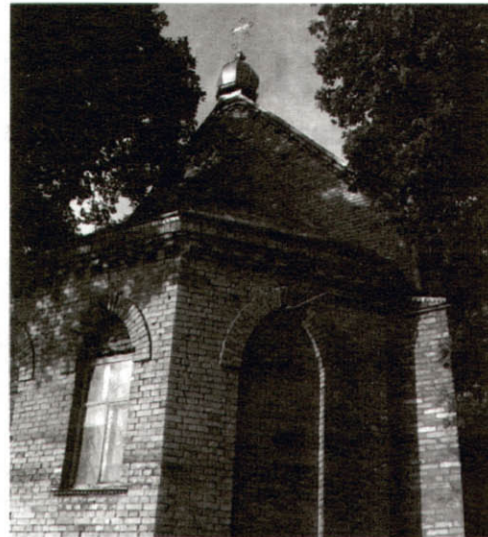
гоматері (Музей волинської ікони); святкував престольний празник у луцькій Феодосіївській парафії, а також 105-річчя початку будівництва храму; долучився до урочистостей, які проходили у рамках з'їзду української громадської організації «Орден Архистратига Михаїла», зокрема, відправивши Божественну Літургію у кафедральному соборі разом із єпископом Ужгородським і Закарпатським Кирилом. (Сучасні рицарі, як і сучасні козаки, – це здебільшого більшменш вправний історичний реконструкт залюблених у минувшину. Рицарський орден Архистратига Михаїла теж об'єднує таких аматорів історичної атрибутики. Церква благословляє його діяльність, оскільки рицарі – православного сповідання, беруть участь у церковному житті, займаються благодійництвом.)

Наприкінці вересня вчена рада Волинського університету провела перше засідання як орган вищого навчального закладу зі статусом національного: його відвідав Президент України Віктор Ющенко й оголосив відповідний указ. На засідання запросили єпископа Михаїла та капелана ВНУ протоієрея Михайла Бучака. Владика благословив діяльність університету як національного і, відповідно до благословення Патріарха Філарета, вручив ректору Ігореві Коцану орден Святителя Миколая Чудотворця. Наприкінці минулого навчального року в студентському містечку за рішенням вченої ради було виділено ділянку для побудови університетського храму Святої Софії – Премудрості Божої, який діятиме і як міська парафіяльна церква. Тоді владика Михаїл освятив це місце. Невдовзі було відкрито рахунок для збору пожертв, на який уже надходять кошти.

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

ПАМ'ЯТАЮЧИ
ХОРОШИХ ЛЮДЕЙ

Воздвиженський храм села Боратин Луцького районного деканату вирізняється ще здалеку: 100 років тому його спорудили чехи-колоністи в стилі, типовому для тогочасних протестантських споруд. Чехи жи-

ли в Боратині з 1872 року, а в 1947-му відбулося повернення волинських чехів на батьківщину предків. Ще й досі старші волиняни згадують добрим словом цих людей: вони були висококультурні, господарні, з українцями не конфліктували, більше того – багато з них прийняли православну віру. На стінах боратинської святині – написи чеською мовою: про її історію, молитви. І кожної відправи згадують боратинці тих чехів-євангеліків, молячись за «фундаторів святого храму цього».

З нагоди престольного свята парафію відвідали єпископ Луцький і Волинський Михаїл, районний декан протоієрей Віктор Пушко та інші священнослужителі, які разом з настоятелем протоієреєм Іваном Пахолом відслужили урочисту Божественну Літургію. Під час проповіді владика теж добрим словом згадав засновників цієї церкви і закликав боратинців підтримувати в ній вогонь віри.

Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлина прот. Віталія СОБКА

НАШЕ МИНУЛЕ

ПІД ПРИЦІЛОМ

Відродження українського Православ'я
у 1941–1942 роках

Долю Української Православної Церкви в часі Другої світової війни доводиться розглядати в тісній залежності від ходу воєнних подій і змін політичної влади на українських землях. Початок війни гітлерівської Німеччини з РСРР загалом серед українців викликав велику радість у тому розумінні, що з'являлась віра і надія на постання Української держави і своєї Церкви.

Однак ці надії швидко розвіялися, коли слідом за армією прийшла цивільна німецька влада і було створено перехідні органи управління до перетворення українських земель на німецьку колонію. В умовах відносної релігійної свободи, яка була на початку німецької окупації, православні українці Волині, Поділля й Полісся почали організовувати церковно-релігійне життя. Найбільш авторитетним церковним ієрархом був тоді архієпископ Олексій (Громадський), який після страстотерпства від більшовиків мав стати на чолі Української Церкви. Однак сподівання провідних українських православних кіл, що їх очолить архієпископ Олексій, найстарший за висвятою ієрарх на українських землях, і об'єднає в єдину Українську Православну Церкву під керівництвом митрополита Діонісія (Валединського) – предстоятеля Автокефальної Православної Церкви в Польщі, не здійснилися.

18 серпня 1941 року в Почаївській лаврі таємно відбувся обласний собор єпископів у складі голови собору архієпископа Олексія, членів собору архієпископа Симона (Івановського) і єпископа Пантелеймона (Рудика) та секретаря собору єпископа Веніаміна (Новицького). Собор констатував: оскільки всі архієреї Західної України підписали свого часу про підпорядкування Московській Патріархії, то окремі владика і навіть собор єпископів області не можуть утворити автокефалії самочинно. Тому до вирішення цієї справи на Помісному Соборі УПЦ ця Церква повинна залишатися підпорядкованою Московській Патріархії, але з правами автономії, яку свого часу надала їй Російська Церква. Главою Православної Церкви на Україні став архієпископ Олексій з правами обласного митрополита й екзарха, скасувавши екзархат митрополита Миколая (Ярушевича). Разом з іншими єпископами він утворив Автономну Православну Церкву на Україні.

З німецькою окупацією Волині влітку 1941 року владика Полікарп (Сікорський) на підставі декрету митрополита Діонісія від 2

серпня 1941 року стає правлячим єпископом Луцької єпархії в сані архієпископа Луцького і Ковельського. Тим же декретом Волинська єпархія, юрисдикцію якої перервано більшовицькою окупацією, а відновив тепер митрополит Діонісій, була поділена на дві: Луцьку і Крем'янецьку. Але архієпископ Олексій, що мав очолити Крем'янецьку єпархію, ще до одержання цього декрету скликав згаданий собор єпископів у Почаєві і очолив Автономну Православну Церкву.

Митрополит Діонісій прагнув влаштувати самостійне церковне життя на землях України. Він мав намір у вересні 1941 року прибути до Почаївської Лаври на свято преподобного Іова Почаївського, особисто скликати Собор єпископів звільнених земель України за тогочасною термінологією й покласти початок УАПЦ на канонічній засаді Томосу Вселенського Патріарха 1924 року. Але німецька окупаційна влада категорично це заборонила.

Тому церковно-громадський провід на підставі ухвал церковних рад на Волині, зв'язуючись у грудні 1941 року з митрополитом Діонісієм, якому Волинь каноні-

Архієпископ Олексій (Громадський)

чно підлягала, просить його призначити адміністратором Православної Церкви на звільнених українських землях архієпископа Полікарпа. Декретом від 24 грудня 1941 року (Закінчення на 4 стор.)

Також архієрей освятив місце під будівництво храму Благовіщення Пресвятої Богородиці в селі Веснянка Ківерцівського деканату, а кілька днів по тому очолив престольне свято луцької парафії Віри, Надії, Любові і Софії, храм якої зведено на території Луцького біотехнічного інституту стараннями ректора Григорія Стеценка і проректора Надії Стеценка. За дорученням Патріарха Філа-

рета владика нагородив церковними орденами це подружжя за ревну працю на Господній ниві.

Капеланське служіння

Легко любити все людство... Особливо якщо це не потребує від нас нічого, крім абстрактної любові. Коли ж поруч – українці, потребуючі нашої любові в конкретному виразі, то люблячих стає менше. Проте світ усе-таки не без добрих людей. За ініціативи Волинського інституту ім. В. Липинського МАУП у Луцьку було проведено двотижневу загальноміську акцію «Не будь байдужим!» Збирали кошти на лікування в закордонних клініках двох дітей зі злоякісними пухлинами – Юлі Лопушанської та Микитки Войтюка. На завершених акції побував старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний. Він відслужив молебень за здоров'я хворих, окропив присутніх освяченою водою, а студентській раді, яка багато попрацювала у цій справі, вручив благословенну грамоту єпископа Михаїла. Усього протягом благодійної акції зібрано близько 12 тисяч гривень. Цього проте замало: потрібно не менше 60 тисяч. Тож тим, хто бажає пожертвувати гроші вже після формального завершення акції «Не будь байдужим!», подаємо відповідні реквізити.

Отримувач: Лопушанський Ігор Богданович. Ідент. код отримувача: 2922110915. Банк отримувача: «Райффайзен Банк Аваль», МФО 380805, № рах.: 262051186222 – UAH; 262041186232 – USD; 262051186235 – EUR. Призначення платежу: благодійна пожертва на лікування дочки. Отримувачка: Войтюк Інна Миколаївна. № рах. отримувача: 6762462033992352. Банк отримувача: «Приватбанк», НСО 305299, ОКПО 14360570. № рах. в банку: 29244825509100.

У Ковельському
районному деканаті

У селі Черкаси, що налічує всього-навсього тридцять хат, було освячено хрест на місці спорудження церкви-каплиці. Чин освячення й молебень звершили районний декан протоієрей Іван Бонис, протоієрей Василь Мичко з ковельського Благовіщенського собору та настоятель парафії с. Мощена священник Василь Старевич, який духовно окормлює і черкашан. Панотець Іван, звертаючись із проповіддю, особливо зазначив, що мала громада, якщо має завзяття у вірі, може здійснити багато добрих справ і стати прикладом для інших.

У Володимирському
деканаті

На меморіальному комплексі жертвам нацизму у Володимирі відбулося молитовне поминання загиблих, у якому взяли участь настоятель Покровської церкви у с. П'ятидні протоієрей Микола Гінайло, настоятель нововолинської парафії Воздвиження Хреста Господнього священник Віталій Голян, римсь-

(Закінчення на 4 стор.)

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

МОЖЛИВІСТЬ ВИПРАВИТИСЯ

Церковне розлучення і другий шлюб – не благословення Боже, а Його попущення, аби людині не впасти в ще більші гріхи

Запитання

Чому і в яких випадках Церква дозволяє розлучатися?

Відповідає

протоієрей Віктор Михалевич

Під час прийняття таїнства Шлюбу молодята перед Богом, священником і рідними, кладучи руку на Євангеліє, урочисто промовляють слова присяги: «Я, (ім'я), беру собі тебе, (ім'я); за дружину (чоловіка) і обіцяю тобі любов, вірність, чесність подружню, і не залишу тебе аж до смерті. У цьому поможи мені, Боже, у Трійці Святих Єдиний, і всі святі». Якби одразу після цього священник або хтось інший запитав їх, чи планують вони через рік, два або двадцять два розлучитися, то відповідь була б однозначна: звісно, ні! Чому ж тоді статистика розлучень така невтішна? У чому проблема?

Напевно, багато наречених не замишлюють над виключною важливістю того, що присягають перед Богом. Уважають, що повінчалися, розписалися (зазвичай віддавши данину моді) – і все, більше нічого не потрібно, все прийде само собою. І приходять, – лише не те, про що мріяли. А насправді шлюб потрібно щоденно будувати у любові, бо що тільки людина посіє, те саме й пожне! – навчає апостол Павло в Посланні до галатів. Що ми сіяли вчора – жнемо сьогодні, що сіємо сьогодні – пожнемо завтра. Якщо сіємо вірність, турботу, покору, любов, то те й пожнемо. Якщо ж сіємо докори, причіпки, невірність, агресію, те, відповідно, й пожнемо...

Про розлучення Господь наш Ісус Христос навчає через Євангеліє від Матфея: «І підій-

шли фарисеї до Нього, і, випробовуючи, запитали Його: „Чи дозволено дружину свою відпускати з причини всякої?“ А Він відповів і сказав: „Чи ви не читали, що Той, Хто створив споконвіку людей, створив їх чоловіком і жінкою? – І сказав: Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до дружини своєї, і стануть обоє вони одним тілом, тому-то немає вже двох, але одне тіло. Тож що Бог з'єднав – людина нехай не розлучає!“ Вони кажуть Йому: „А чому ж Мойсей заповів дати листа розвідного та й відпускати?“ Він говорить до них: „То за ваше жорстокосердя дозволив Мойсей відпускати дружин ваших, спочатку ж так не було. А Я вам кажу: Хто дружину відпустить свою не з причини перелюбу і одружиться з іншою, той чинить перелюб...“» В іншому місці, у старозаповітній Книзі пророка Малахії сказано: «Бо ненавиджу розвід, говорить Господь... Тому свого духа пильнуйте, і не зраджуйте! Напевно, те ж саме жорстокосердя (відсутність любові Божої, яка «довготерпить, милосердствує, все прощає...») заважає і сьогодні нам повноцінно жити.

Розлучення – це гріх, це те, що заборонено Богом і Його Церквою. Та все ж, щоб не допустити більшого гріха, іноді з дозволу архієрея (владики) допускається церковне розлучення та другий, а вкрай рідко і третій шлюб.

Основними канонічними причинами для церковного розлучення є: смерть одного з

подружжя; кількітне зникнення безвісти; хвороба, про яку не було повідомлено одним із подружжя і яка перешкоджає бути повноцінним сім'янином; перелюб (подружня зрада однієї зі сторін).

Сьогодні світ пропагує такий спосіб життя, коли розлучення є «нормою»: чому я маю його чи її терпіти (не так подивився, не стільки заробляю, не така красива тощо),

забуваючи, що розлучення – це страшний гріх, який несе прокляття і на наступні покоління. Ворог людського роду – сатана – дуже добре знає, що міцний дім – це фортеця, де людина набирається сили і може зробити багато хороших справ. Коли нас удома чекає любляча дружина чи коханий чоловік, то немає великого значення, наскільки важка чи неприємна робота була у вас сьогодні: ви потрапляєте додому – і швидко набираєтесь нових сил. Але якщо вдома пекло, то всі інші сфери життя починають руйнуватися і зникає бажання жити. Тому сьогодні диявол докладає усіх зусиль, щоб зруйнувати сімейні цінності.

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Надсилайте їх до редакції на адресу: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1 або телефонуйте – (0332) 72-21-82.

ПАЛОМНИЦТВО

БЛИСК І УБОЗТВО ТАВРИДИ

Подорожні записки прочанина про Крим

Ось уже три роки паломницька служба нашої єпархії працює на повну силу. Паниматка Лариса Савчук, керуючи цим підрозділом консисторії, старається, як може, тож волинські богомільці мають змогу побувати в близьких і далеких відпустових місцях. Найдовшою і найскладнішою подорожжю, що її пропонує паломницька служба нашим пілігримам, є проща до православних святинь Криму. Цього року побував там і автор цих рядків.

Крим у нашій уяві – це море і пальми. І квітучі пальми (на південному березі), і тепле море в Криму справді є. Але щоб добутися до моря і пальм, треба проїхати степовий Крим: довгі десятки кілометрів рівної як стіл площини, де нема ні людей, ні дерев, ні, здається, й тварин, – тільки пожухла трава, тільки велетенські пожежі, яких ніхто не гасить, та знову довгі версти випаленої землі, де вогонь уже відгоготів. Особливо вражає це вночі: здається, що полум'я до неба зліва, справа, позаду й попереду – то виверження вулкана.

Поніжитися на березі моря чи в затінку пальм багато часу не було: ледь не щодня наша паломницька група виїжджала в різні куточки півострова – у місця, пов'язані з подвижниками Православ'я. Адже Таврида, а не Київ – колиска Християнства у нашій Вітчизні: саме тут спершу проповідував апостол Андрій, тут з'явилися перші громади християн, тут поклали життя за Христа численні мученики, а вже потім відбулось офіційне хрещення Русі.

Не все, звісно, видно з вікна автобуса, але склалось враження, що православних храмів у Криму не більше, ніж мечетей, причому і тих, і тих – мало. У Бахчисарай – колишній столиці Кримського ханства – вони стоять поруч, а трохи віддалік – Кримська лавра. Ця монаша обитель має славу

історію, і нині її насельники докладають усіх зусиль, щоб відродити її від більшовицьких руйнувань, спасаються самі й наворачують на істинну путь численних прочан. Проте намолене місце псує політиканство деяких ченців. Так, один із них наприкінці своєї бесіди, загалом змістовної і гарної,

висловився перед нашою групою дослівно так: «Русский – это не национальность, это вероисповедание. Поэтому, братия и сестры, все мы, православные, – русские». Я знав, що деякі монахи Московського Патріархату культивують російський шовінізм, але, живучи на Волині, де УПЦ МП що не кажіть, а все-таки інша, з цим зіткнувся вперше, тож такі вислови просто різали вуха.

Наступного дня ми побували в Херсонесі Таврійському, який слов'яни називали Корсунем. Це місто заснували давні греки, воно проіснувало багато століть, нині ж це руїни, історико-археологічний заповідник на території Севастополя. Саме тут

князь Володимир Великий прийняв Християнство. Власне, можливих місць тієї вікопомної події тут два, і вони поруч. Свято-Володимирський храм, відновлений під патронатом Президента Леоніда Кучми, – це велетенська споруда із мармуру і позолоти, прикрашена високомистецькими стінописами, тут божественно лунає хор і все сповнено благоліпності. Щоправда, у книгарні, яка має безліч прекрасних душеспасенних книг (усе, зрозуміла річ, російськи), продається й шовіністична преса псевдоправославних братств.

Зовсім поруч із цим величчям храмом – друге ймовірне місце хрещення князя Володимира, але як воно відрізняється од першого! Це засмічена руїна з поіржавленою перекошеною табличкою, над якою, щоправда, зведено капличку-альтанку з відповідним написом. Є в Корсуні й інші православні святині: рештки старовинної базилики (це її зображення містилося на одногрівневій банкноті) та катакомбна церква ранніх християн, проте зайти до неї неможливо через аварійний стан.

Наступну поїздку – до Інкерманського монастиря Св. Климента – я ждав з особливим трепетом. Справа в тім, що ваш покірний слуга писав тоді художній твір про цього подвижника Божого, прочитавши дещо на тему його життя, і тепер мав побачити місцевість, де відбувається дія. Климент, папа Римський – великий подвижник Благочестя, один з найшанованіших всеріхристиянських святих, покровитель Русі-України. У перші століття Християнства, коли список книг Нового Заповіту ще не було цілком усталено, його послання до коринфян багато громад включало до Святого Письма (а Коптська Церква, тобто єгипетські християни, включає й донині). Безліч досліджень, наукових зібрань, богословських дискусій було присвя-

чено цій особі. А скільки молитов полинуло до св. Климента про його заступництво!

І ось ми в Інкерманській обителі, освяченій мучеництвом цього святиця. Що ж бачимо? Купа покидьків, із якої тече зловонна рідота. Далі – монастирський корпус, покрівлю якого і вікна вибито ще в Другу світову, так він і стоїть, безверхий і сліпий. Далі – власне діючий монастир, дуже бідний. Видно, що братія старається підтримувати в ньому порядок, хоча гід стверджує, що вже років п'ять тут нічого не змінюється. Прикро вражає розміщене при вході зображення «древа Християнства»: Московський Патріархат на ньому являє собою непорушний стовбур, а Київський, УАПЦ, католицька Церква та протестантські спільноти – відпалі гілки (втім, такі малюнки можна подибати й на Волині). А ось місце, де святий Климент учинив чудо: для каторжників-християн, які потерпали від нестачі води, він єпископським жезлом висік джерело у каменоломні. Тут, посеред кар'єру, нині – цілюще озеро, у нього паломники хотіли б увійти, вмитися, зцілитися. Але... водойма заросла, захаращена всляким непотребом, як і весь кар'єр. Мимоволі подумалось: якби монастир належав братам католикам, вони б тут хутко влаштували «другий Ватикан». А ми? Недбале ставлення до святинь – біда не тільки Кримської єпархії УПЦ МП. Наприклад, у нашій єпархії є всеукраїнська святиня – Жидичинський монастир, і в якому ж він стані?

Є ще багато інших відпустових місць у Криму, є куди полинути серцю. Та скільки ще старань треба докласти, щоб і тут, і повсюди в Русі-Україні по-справжньому утвердилась і процвітала віра. І як шкодить у цьому наше роз'єднання. Писав же св. Климент до коринфян (і до всіх нас): «Заздрість і розбрат зруйнували великі міста і цілковито знищили великі народи... Ваше розділення багатьох розпустило, сповнило смутком, сумнівами і всіх нас – печаллю, а смута ваша все ще триває».

Віктор ГРЕБЕНЮК

НОВИНИ

(Закінчення. Початок на 2 стор.)

ко-католицький священник, а також представники протестантських громад і Юдаїзму. 65 років тому, на початку вересня 1942-го, на околиці П'ятиднів нацисти розпочали 15-денну акцію винищення мирного населення, переважно євреїв. Тоді було розстріляно близько 22 000 жителів Володимира. Разом з тим, у концтаборі «Норд 365», що розміщувався неподалік, гітлерівці закатували 25 000 радянських військовополонених – офіцерів та жінок-медиків. Після панахиди о. Микола виголосив проповідь, у якій зазначив, що всім нам необхідно пам'ятати про ті трагічні часи, а прощаючи ворогам, прагнути, аби мир і національна злагода панували у нашій Вітчизні.

У Локачинському деканаті

Щороку у вересні в село Новий Загорів приїжджають колишні вояки УПА та інші небайдужі люди, щоб пом'янути бійців, які цього дня 1943 року загинули в нерівному бою з німецькими загарбниками під стінами Загорівського монастиря. Тож локачинський декан протоієрей Ігор Дружинець у співслужінні з настоятелем місцевої громади священником Володимиром Новицьким відправив панахиду на символічній могилі загиблим. А в проповіді зазначив, що необхідно молитися за душі полеглих та за те, щоб Господь дарував нашому народові побожну владу. Разом з усіма молився заступник голови обласної ради Борис Загрева та інші високопосадовці.

У Камінь-Каширському деканаті

Декан протоієрей Володимир Мицько освятив нову дорогу – не шосе, не автобан, а звичайнісіньку ґрунтовку, котра, проте, дуже спростила шлях через Корнилівське лісництво. До молитви долучилися голова Державного комітету лісового господарства України Віктор Сівець та голова Волинського лісгоспу Богдан Колісник.

У Горохівському деканаті

Нещодавно на околицях Горохова протоієрей Роман Янів, настоятель місцевої парафії Святителя Миколая Чудотворця, освятив дві статуї Божої Матері з Младенцем: на вул. Берестецькій та в урочищі Соснина. Першу з них зведено за кошти парафіян і міської ради, друга ж – це в основному пожертва підприємця Світлани Дубик як подяка Богові за одужання після тяжкої хвороби. Відтепер біля обох фігур, що розміщуються в місцинах, де немає інших культових об'єктів, у Богородичні свята й почергово в неділі служитимуться акафісти.

В Іваничівському деканаті

В Іваничах почав сезонну роботу цукровий завод. Щороку вона розпочинається з молитви. Цього ж року на запрошення директора підприємства «Європацукор» Ярослава Каузи відбулась молитва та освячення всієї цукроварні. Настоятель парафії Казанської ікони Божої Матері протоієрей Андрій Мельничук, який звершив ці священнодійства, у проповіді наголосив: «Усяке добре діло повинно розпочинатися з молитви, тоді воно буде благословенне Богом!»

Щороку останньої неділі вересня в урочищі Долинка, що в Іваничах, молитовно згадують загиблих воїнів Української Повстанської Армії. На тому місці, де покоїться прах трьох вояків, стоїть хрест. По закінченні Літургії настоятель парафії Казанської ікони Божої Матері

У попередньому номері світлина до новини «З Богом – у широкий світ» випадково потрапила до інформації «Допомогти одужати». Редакція просить вибачення за недогляд.

НАШЕ МИНУЛЕ

ПІД ПРИЦІЛОМ

Відродження українського Православ'я у 1941–1942 роках

(Закінчення. Початок на 2 стор.)

митрополит Діонісій це прохання українців задовольняє, призначаючи владика Полікарпа тимчасовим адміністратором Православної Автокефальної Церкви на звільнених землях України і благословляє йому разом з архієпископом Поліським Олександром (Іноземцевим) висвятити для України українських єпископів. Архієпископ Олексій (Громадський) зі своїми єпископами цього декрету митрополита Діонісія не визнав.

Так постало тоді у нашій Батьківщині церковне двовладдя: була Православна Церква Українська, очолювана архієпископом (пізніше митрополитом) Полікарпом і Церква Російська, очолювана митрополитом Олексієм.

Головним завданням для архієпископа Полікарпа на той час було створити

Митрополити Полікарп (Сікорський) і Діонісій (Валединський)

свою ієрархію. Адже поза єпархіями в західних областях України правлячих православних ієрархів в Україні не залишилося. Православних українців у цьому підтримував архієпископ Поліський і Пінський Олександр (Іноземцев). На початку лютого 1942 року архієпископ Полікарп виїхав до Пінська, кафедрального міста владика Олександра. Дорогою взяв із собою в Ковелі кандидатів у єпископи – волинських протоієреїв Никанора Абрамовича та Івана Губу. У Пінську 8–10

лютого 1942 року відбулись єпископські хіротонії. 8 лютого архімандрита Юрія (Коренастова) було висвячено на єпископа Берестейського – вікарія владика Поліського, 9 лютого – архімандрита Никанора (Абрамовича) на єпископа Чигиринського (Київщина) і 10 лютого – архімандрита Ігоря (Губу) на єпископа Уманського (Київщина). Два останні українські єпископи, постановою цього Собору єпископів у Пінську були тимчасовими вікаріями владика адміністратора Полікарпа з перебуванням у Києві.

Архієпископ Олександр (Іноземцев) був висвячений 4 червня 1922 року митрополитом Юрієм (Ярушевським) і архієпископом Діонісієм (Валединським); архієпископ Полікарп (Сікорський) був висвячений 10 квітня 1932 року митрополитом Діонісієм (Валединським), архієпископами Феодосієм

(Федосьєвим)

і Олексієм (Громадським) та єпископами Симеоном (Івановським) і Савою (Советовим). Тому українським ієрархам, висвяченим тепер руками архієпископів Полікарпа і Олександра, не можна було закинути неканонічності й безблагодатності. Це міг робити хтось зі злої волі й причин більш політичного, ніж релігійного характеру.

Отже, українське громадянство

було глибоко вдячне митрополитові Діонісію й архієпископові Олександрові, росіянам за походженням і вихованням, які стали добродіями для Української Православної Церкви.

Протоієрей Микола ЦАП, канцлер, викладач Волинської духовної семінарії, настоятель парафії Великомученика Юрія Переможця в Луцьку

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

«ТОДІ ПРИВЕЛИ ДО НЬОГО ДІТЕЙ...»

Діти – наша надія. Яким буде їхнє майбутнє, залежить сьогодні від нас – батьків, Церкви, школи. Разом цих три добрих учителі зможуть виховати дітей.

Є різні думки стосовно впровадження у школах предмету «Основи християнської моралі». Дехто вважає, що це не на часі, бо у Церкви, мовляв, немає навчальної бази. Але варто нагадати, що на Західній Україні вже з десяток років у багатьох школах є урок «Основи християнської моралі» і міжконфесійні методичні напрацювання на кожен клас. Церква загалом має двохтисячолітню, а в Україні – тисячолітню традицію навчання і виховання дітей. Саме на церковних, богослужбових книгах навчались писемності, культури, моралі.

Якщо подивимось на статистику кримінальних справ, на кількість розлучень, абортів, захворювань на СНІД і т. ін. по Україні, то побачимо, що у західних областях ситуація хоч і погана, але не така загрозлива. Річ у тім, що тут більше зберігались моральні цінності – не кради, не вбивай, люби ближнього свого. А це тому, що в ХХ ст. тут був більший вплив Церкви.

Ціль вихання досягнута тоді, коли, спираючись на релігійні засади, здійснюється частя родини і спільноти, панує пошана закону, любов до батьків, посвята для свого народу. Виховання є плодом довголітньої праці, дорогоцінним скарбом. Виховання – друг, що його жодне нещастя не може від нас відлучити, жоден злочин не може знищити, жоден ворог не в змозі відібрати. Воно приятель удома, потіха у самоті, окраса в товаристві. Виховання проганяє помилки, веде до чеснот. Ким є людина без виховання? Що ми будемо мати через 10 років, якщо не наведемо до загально-моральних цінностей – удома, у школі, у спільноті? Тому слід повсюди в Україні, а не тільки на Волині й Галичині, запровадити у школах уроки християнської моралі, щоб виконати настанову Христа: «Пустіть дітей! Не бороніть їм приходити до Мене, бо таких є Царство Небесне».

Священик Володимир ПІРИГ, настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Милянєвичі Турійського деканату

протоієрей Андрій Мельничук відправив там панахиду за їхнє упокоєння. На цій службі були присутні ветерани

УПА, односельці та представники влади. Отець Андрій у проповіді зазначив: «Наше покоління не повинно забувати подвиг тих людей, які віддали своє життя за незалежність Батьківщини».

Не сидять склавши руки

Відбулися загальні збори крайового братства Святого апостола Андрія Первозваного. Було обговорено питання підготовки до 390-ліття з часу заснування луцького Хрестовоздвиженського братства. Готуючись до цієї дати, братчики, парафіяни, а також декілька семінаристів, розчищають крипту Братської церкви, адже місце упокоєння давніх борців за православну віру багатьо десятиліть було звалищем будівельного сміття. Вирішено відкрити й освятити меморіальну дошку на братському будинку та пом'янути всіх записаних у братський пом'яник (понад тисяча імен). Обговорили братчики й стан підготовки матеріалів до наукової конференції, присвяченої ювілею Братства, видання факсимільного варіанту книги «Лямент» (1628 р.) – першої друкованої книжки, що побачила світ у Луцьку і була присвячена пам'яті першого священника братської Хрестовоздвиженської церкви Йона Василича. Це, до речі, третій видавничий проект Братства. Уже вишли друком згаданий пом'яник та факсимільна копія книги Данила Братковського «Світ, по частинах розглянутий». Оскільки вони пов'язані з іменами гетьманів Івана Мазепи й Івана Виговського, голова Братства Андрій Бондарчук нещодавно надіслав їх до київського Музею гетьманства й одержав подячну відповідь. Вирішено також: цьогорічний благодійний вечір, який відбудеться в грудні, присвятити збору коштів на закінчення будівництва Свято-Андріївської церкви в с. Струмівка Луцького деканату.

Молитва за полководця

Відійшов у вічність Василь Кук – останній головнокомандувач Української Повстанської Армії. Пом'янути небіжчика до луцького кафедрального собору Святої Трійці прийшли і старі й молоді, причому юних було куди більше. Адже серед ініціаторів поминального Богослужіння – два молодіжних православних братства – Преподобних Миколи Святоші та Іова Почаївського. Старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний у проповіді наголосив, що наш брат во Христі Василь усе життя поклав на вівтар служіння народу, й без таких поборників не було б нашої державної незалежності. Це – приклад для нас усіх. Наш же християнський обов'язок – просити Господа за упокоєння його душі.

Благословення фармацевтам

Духовенство кафедрального собору на чолі з протоієреєм Миколою Нецкаром взяло участь в урочистостях з нагоди Дня фармацевта, що відбувся в луцькій «Просвіті». Відправивши подячний молебень, отець Микола звернувся до фармацевтів із пастирським словом і окропив їх свяченою водою.

Підготували Віктор ГРЕБЕНЮК, прот. Віталій СОБКО. Світлина прот. Віталія СОБКА, Володимира МОЛЯВЧИКА й Тетяни МЕЛЬНИЧУК

Стежинка до храму

ОПОВІДАННЯ

ТРОЯНДА ЗА ЗЛО

Був теплий літній ранок. Вночі пройшов дощ. Сонце весело визирнуло із-за хмари і, зігрівши своїм лагідним теплом землю, покликано на вулицю як дорослих, так і дітей.

У повітрі було багато озону. Дихалось легко і глибоко.

Оля прокинулася після солодкого сну. Вона почувала себе дуже щасливою. Сьогодні

неділя, і їй виповнилося 16 років. Мама заздалегідь потурбувалася про це свято. На стільці донечку чекала гарна біла сукня.

Оля швидко встала, поспіхом привела себе в порядок і застелила постіль. Нарвавши великий букет троянд, іменинниця вирушила з дому. Вона поспішала до храму, щоб разом з близькими людьми подякувати Богові за прожиті роки.

Наспівуючи знайому мелодію, дівчина

не помітила, як пройшла половину дороги. Раптом її погляд впав на бруківку. На відстані десяти кроків вона помітила брудного хлопчика. Замазурі було років п'ять. Він з великим задоволенням мів грязюку.

Оля не встигла і оком моргнути, як хлопчик набрав повну жменю болота і з усієї сили кинув у неї.

Вона відхилилася, та було вже пізно. Багно темною плямою причепилося на край сукні й потім скотилося на новий босоніжок.

Іменинниця спалахнула, зупинилась. Від смутку й образи вона вже відкрила рот, щоб накричати. Раптом спам'ятавшись, посміхнулася, і, вибравши у букеті найгарнішу троянду, кинула її хлопчині, котрий з великою зацікавленістю чекав, що зробить дівчина у відповідь на його злу витівку. Цей вчинок надзвичайно вразив його і він зникнув. Він чекав усього на світі, та тільки не цього. Зараз йому стало значно прикріше, ніж їй. Вона пішла з приємним усвідомленням, що заплатила добром за зло, одержавши перемогу над своєю горячковістю. А хлопчик залишився пригніченим від того, що зробив підлість, а його за те не тільки не покарали, але посміхнулись і подарували чудову квітку.

Квітами доброти, квітами вашої любові і співчуття платіть за злобу, заздрощі й ненависть – тоді зло буде переможене.

ПРИТЧА

ЛАГІДНІСТЬ МІЦНІША

Одного разу Сонце розмовляло з Вітром, і Вітер хвалився, що в нього сили набагато більше, ніж у Сонця: він може виривати дерева з корінням, і зривати дахи з будинків, і людей збивати з ніг...

На цю мову Сонце відповіло: «Добре, якщо ти такий сильний, то зніми он з того перехожого плащ». – «Плащ? Дрібниця, справа однієї хвилини!» І Вітер почав думи. Але з перехожого плаща не зняв, навпаки – той ще більше в нього закутався. Вітер зовсім розбушувався і подорожній підняв комір, потім повернувся до Вітру спиною – плаща так і не зняв.

Спостерігаючи за цим, Сонце сказало: «Досить, нічого в тебе не вийде. Дозволь я спробую...» І почало гріти – лагідно, спокійно. Потеплішало, перехожий незабаром зняв плаща; сонце пригрівало все дужче, і він пішов до річки, зняв костюм, скупався, ліг засмагати на травичці і сказав: «Яка краса!..»

Так само і в житті, у взаєминах між людьми: якщо до людини приступаємо зі злом, готові

ледве не побити її, щоб примусити зробити те, що ми хочемо, – вона відвернеться від нас, а якщо підійдемо до людини лагідно, з любов'ю, то знайдемо відгук в її душі, вона послухає нас. І жорстоке невірнуче серце можна скорити, привабити любов'ю. Євангельське слово лише тоді увійде в серце, коли воно буде підтвержене справжньою любов'ю.

ПОВЧАННЯ

Коли син Авраама Ісаак став дорослим – він одружився з дівчиною, яку звали Ревека. Через деякий час у них народились хлопчики-близнятка Ісаак та Яків.

Невдовзі після народження близнят у країні настала засуха. Кілька місяців не було дощу, висохла трава, яка є пашею для овечок, на полях не було врожаю.

Через засуху не стало їжі для родини Ісаака та для їхніх тварин. Мабуть, він думав: «Що ж мені робити? Без води ми загинемо».

Ісаак з Ревекою вирішили переселитися на деякий час в іншу місцевість – поки мине засуха. Тими днями люди під час голоду або засухи переселялись до Єгипту. Але Бог не хотів, щоб Ісаак їхав до Єгипту. Тому з'явився йому, коли він перебував у місцевості Гера і сказав, щоб залишився тут. «Я буду з тобою і благословлю тебе», – сказав Бог.

Ісаак послухався Бога. Бог посилав йому стільки води, що вистачало як для сім'ї, так і для худоби. Ісаак зібрав такий урожай, якого ніхто довкола не мав. Завдяки Богу отара Ісаака значно збільшилась, і це принесло йому заможність. Господь благословив Ісаака,

ІСААК-МИРОТВОРЕЦЬ

який слухався Його слів.

Ісаакові сусіди заздрили його збагаченню. Цар того краю сказав Ісааку: «Іди від нас, бо ти став сильнішим, ніж ми».

Ісаак та Ревека змушені були переселитися в інше місце.

Колись у цьому краї жив його батько Авраам. Тут він повикопував криниці, з яких черпав воду. Тепер вода потрібна була Ісаакові. Але ті криниці вороги Ісаака засипали землею і камінням. Тож він зі своїми слугами взявся відкопувати й очищати їх. Скоро колодязі знову були чистими, з холодною і свіжою водою.

В той час як Ісаак чистив криниці, сусіди тільки спостерігали. Коли в них знову з'явилась вода, вони прийшли до Ісаака і сказали: «Це наші криниці, віддай їх нам».

Ісаак знав, що це були його криниці, але він бажав жити в мирі зі своїми сусідами. Якщо ж він відмовиться переселитися – бути

війні. Тому Ісаак бере свою сім'ю і їде в інше місце.

Слуги Ісаака відразу почали копати нову криницю в новому місці. Знову його сім'я мала свіжу і чисту воду. Мабуть, вони надіялись, що цього разу їх не турбуватимуть.

Проте сусіди знову прийшли і зажадали нову криницю для себе. Цим разом вони навіть хотіли битися за неї. Але Ісаак не хотів з ними навіть сперечатись. Він вирішив краще переселитися знову. Ісаак знав, що Бог дбатиме про нього доти, доки він дбатиме про мир.

Ісаак зі слугами знову викопали криницю. Цього разу вороги вже не намагались забрати її собі. Нарешті Ісаак мав спокій.

Пізніше він зі своєю родиною переселився до Вірсавії. Там затримався, збудував жертовник і подякував Богові за Його допомогу під час засухи, за те, що беріг його, і за мі-

сце, де він міг тепер жити зараз в мирі з іншими людьми.

Ісаакові сусіди, які виганяли його, бачили, що Бог допомагає йому. Незважаючи на часті переселення, Ісаак був заможнішим за них. Вони злякалися, щоб Бог не покарав їх. Тому вони вирішили прийти до Ісаака і просити його дружби.

Ісаак був здивований. «Чого ви прийшли до мене? Ви ж ненавидите мене, прогнали геть від себе. Через вас я змушений був переселятись, а тепер ви прийшли до мене?» – спитав Ісаак.

«Обіцяй нам, що ти не будеш чинити нам зла», – сказали вони. – Ми знаємо, що з тобою твій Бог, і ми бажаємо бути твоїми друзями».

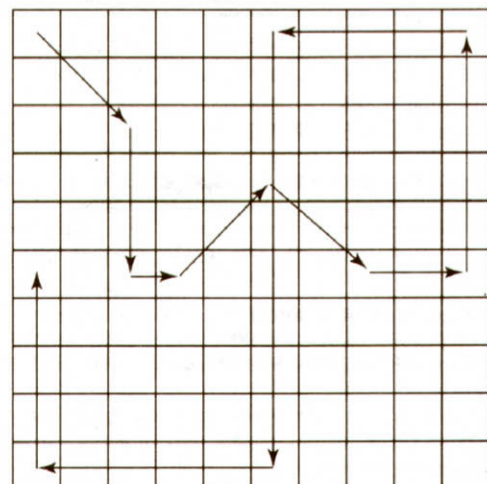
Замість того, щоби мститися своїм кривдникам, Ісаак справив їм великий бенкет і запросив їх переночувати у своєму домі, показавши їм, що прощає образу.

Нелегко бути люб'язним з тими людьми, які нас кривдять. Але саме цього навчає нас Бог. Він хоче, щоб ми не мстилися, а прощали, добром перемагали зло.

ДОБЕРІ СЛОВА

Рухаючись за стрілками, склади з літер слова – прочитаєш уривок із Біблії

Н	Д	К	О	Ц	А	М	Л	З
А	Е	Л	П	Ч	П	І	Щ	Й
Б	Є	Р	Ш	Е	З	Ї	Ц	И
В	Ж	У	С	Щ	Р	Ж	Й	Х
Г	З	Д	Т	Е	Е	К	Ф	Е
М	И	Ь	П	Ю	М	Є	М	О
О	І	М	У	Я	Д	Л	У	М
Р	Ї	Н	Ф	Ь	Г	Г	Н	Т
Б	Й	Р	Х	А	А	В	О	С
О	Д	О	Л	З	Й	Б	П	Р
К								

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

ВІДМОЛИТИ ОГРОМ ГРІХІВ

У Луцьку є десятки храмів, а от православна чернеча обитель – одна: Замковий чоловічий монастир Різдва Христового. Розміщений він на території колишнього

Окільного замку, у приміщенні, що налічує не одне століття. Спершу тут був католицький кляштор, згодом – тюрма, музичне училище, а останніх декілька років старовинні мури стояли пустою. Віднедавна у цих стінах знову загорілася лампада благочестя: тут спасається братія на чолі з намісником ієромонахом Святополком (Канюкою). Проте належно облаштованого храму насельники досі не мали. І ось у вересні єпископ Луцький і Волинський Михайл освятив мона-

стирський храм на честь преподобного Іова Почаївського.

Перед молодими ченцями стоїть завдання не з легких. Окрім того, що належить відновити занепаде приміщення, вони взяли на себе тяжку ношу молитви не тільки за себе, а й за тих, хто загинув у цій в'язниці. Річ у тім, що радянські репресивні органи утримували тут кілька тисяч українських патріотів, яких у перші дні війни без суду і слідства було розстріляно з кулеметів та закидано гранатами. Ба більше, монахи мають молитися, згідно з Христовою заповіддю, не тільки за невинно убієнних, а й за їхніх катів. Воістину тяжкий подвиг узяла на себе замківська братія. Нехай за благаннями преподобного Іова Господь укріплює їхні сили.

Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлина Сергія ДУБИНКИ

ВІТАННЯ

13 жовтня – День ангела єпископа Луцького і Волинського Михайла. Щирозадушено вітаємо нашого архіпастиря та бажаємо йому Господнього благословення на многії і благії літа й могутнього заступництва від небесного покровителя – святителя Михайла, першого митрополита Київського і всієї Руси!

Храмові свята:

церкві **Зачаття святого Йоана Хрестителя, Апостола Йоана Богослова, Покрови Пресвятої Богородиці, Преподобної Параскеви Сербської, Апостола Луки.**

Висвяти:

диякона Романа Скірака 2 вересня висвячено на священника;
іподиякона Степана Старевича 2 вересня висвячено на диякона, а 9 вересня – на священника;
іподиякона Анатолія Устимчука 11 вересня висвячено на диякона;
іподиякона Івана Заторського 21 вересня висвячено на диякона.

Ювілеї:

протоіерею Михайлові Морозу, настоятелю парафії Апостола Йоана Богослова в с. Старосілля Іваничівського дек., 10 жовтня – 50 років;
протоіерею Володимирові Черенку, настоятелю парафії Святителя Василя Ве-

ликого в с. Хорлупи Ківерцівського дек., 13 жовтня – 70 років;
протоіерею Миколі Гінайлу, настоятелю парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. П'ятидні та Рівноапостольної Ольги в с. Хрипалічі Володимирського дек., 25 жовтня – 50 років;

протоіерею Василеві Луню, настоятелю парафії Воздвиження Хреста Господнього в с. Вільхівка Горохівського дек., 15 жовтня – 45 років;
протоіерею Віталієві Антонюку, настоятелю парафії Собору Пресвятої

Богородиці в с. Забороль Луцького райдек., 4 жовтня – 15 років священничого служіння;
протоіерею Романові Янівчу, настоятелю парафії Святителя Миколая Чудотворця в Горохові, 11 жовтня – 15 років священничого служіння;
протоіерею Павлові Шевчуку, настоятелю парафії Архістратиґа Михайла в с. Лінів Локачинського дек., 18 жовтня – 15 років священничого служіння;
протоіерею Андрієві Мельничуку, настоятелю парафії Казанської ікони Божої Матері в Іваничах, 25 жовтня – 15 років священничого служіння;
священнику Віталієві Голянчу, настоятелю парафії Воздвиження Хреста Господнього в Нововолинську, 27 жовтня – 5 років священничого служіння.

Щирозадушено вітаємо парафіян із храмовими святами, а священнослужителів – із вагомими життєвими подіями!

24 листопада – проща до святинь Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межириччі (чудотворна ікона) – джерело св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Богородиці). Зголошуватися до 23 листопада. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 40 грн.

Докладніша інформація та реєстрація – за тел. (03322) 5-42-50.

У приміщенні редакції (Луцьк, Градний узвіз, 1) можна замовити літературу видавництва «Ключі», «Українське біблійне товариство», «Свічадо». Докладніша інформація про це за тел. 72-21-82.

Виконуємо реставрацію та розпис храмів, а також реставрацію, позолоту, посріблення євхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць і т. ін. Тел. (050) 660-53-19.

ОФІЦІЙНО

Священника Сергія Зеленька призначено настоятелем парафії Преподобного Іова Почаївського в с. Масловець Любомльського дек. (указ № 87 від 10 вересня 2007 р.).

Протоієрея Ярослава Місюка звільнено з посади економа Волинської духовної семінарії (указ № 88 від 10 вересня 2007 р.).

Іподиякона Віталія Сарапіна призначено економом Волинської духовної семінарії (указ № 89 від 10 вересня 2007 р.).

Священника Володимира Жарського звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Стара Лішня та Безсрібників і чудотворців Косми й Даміана в с. Нова Лішня Нововолинського дек. (указ № 90 від 12 вересня 2007 р.).

Священника Романа Скірака призначено настоятелем парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Стара Лішня та Безсрібників і чудотворців Косми й Даміана в с. Нова Лішня Нововолинського дек. (указ № 91 від 12 вересня 2007 р.).

Протоіерея Петра Герасимука призначено настоятелем парафії Почаївської ікони Божої Матері в с. Клубочин Цуманського дек. (указ № 92 від 17 вересня 2007 р.).

Священника Володимира Удуца звільнено від обов'язків настоятеля парафії Великомученика Пантелеймона Цілітеля в Люблинці Ковельського райдек. (указ № 93 від 18 вересня 2007 р.).

Для перевірки парафій щодо укомплектування богослужбовою літературою, облаштування храмів і наявності освіти в регентів-псаломників створено комісію у складі: канцлер **протоієрей Микола Цап**, луцький районний декан **протоієрей Віктор Пушко**, насельник Замкового монастиря Різдва Христового у Луцьку **ієромонах Іов (Богущ)**, викладачка Волинської духовної семінарії **Валентина Нідзельська** (указ № 93/а від 18 вересня 2007 р.).

Священника Степана Старевича призначено настоятелем парафії Великомученика Пантелеймона Цілітеля в Люблинці Ковельського райдек. (указ № 94 від 18 вересня 2007 р.).

Священника Андрія Закидальського призначено настоятелем парафії Великомученика Юрія Переможця в с. Новоукраїнка Маневичського дек. (указ № 95 від 18 вересня 2007 р.).

Протоіерея Богдана Старовського звільнено від обов'язків клірика собору Благовіщення Пресвятої Богородиці в Ковелі (указ № 96 від 24 вересня 2007 р.) і призначено настоятелем парафії в с. Залісці Рожищенського дек. (указ № 97 від 24 вересня 2007 р.).

ОГОЛОШЕННЯ

Братству – 390!

8–11 листопада відзначаємо 390-річчя створення луцького Хрестовоздвиженського братства. Розпорядок святкування:

8 листопада – початок безстрокової акції «Відроджуймо історичні святині», мета якої – збір коштів на реставрацію храму Воздвиження Хреста Господнього та будинку братської школи. Реквізити. Одержувач: Братська Хрестовоздвиженська релігійна громада, р/р 26006070076102, Укрсоцбанк, МФО 303019, код 21734901. Призначення платежу: добровільні пожертви на відновлення храму;

8 листопада, о 17.00 – благодійний вечір «Відроджуймо історичні святині» та відкриття виставки архівних матеріалів з історії Луцького братства та Хрестовоздвиженської церкви (народний дім «Просвіта»);

9 листопада, об 11.00 – наукова конференція, присвячена ювілею (Волинський краєзнавчий музей);

11 листопада, о 10.00 – архієрейська Божественна Літургія з молитвою за тих,

хто жертвує на відновлення храму (Воздвиженська церква).

Запрошуємо в паломництво

27 жовтня – проща до святинь Володимира: собор і монастир Різдва Христового – Юрїївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимненський монастир. Зголошуватися до 26 жовтня. Виїзд о 7.00 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення о 21.00. Вартість поїздки 35 грн.

10 листопада – паломництво до почаївських святинь: Почаївська лавра – лаврський скит – монаше кладовище – джерело праведної Анни. Зголошуватися до 9 листопада. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 35 грн.

17 листопада – Богомілья до святинь Львова. Зголошуватися до 16 листопада. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 60 грн.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату
Передплатний індекс: 91241
Засновник і видавець –
Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату.
www.pravoslavja.lutsk.ua
Адреса редакції: 43025, м. Луцьк, Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 72-21-82 pres-sluzhba@ukr.net

Свідоцтво про державну реєстрацію:
ВЛ №219 від 03.08.2004 р.
Віддруковано в МП «Зоря»
м. Луцьк, просп. Волі, 2, тел.: 8 (03322) 4-60-38
Наклад 7000 пр. Ціна за домовленістю.
Зам. № 109 від 17.10.2007 р.

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакційна колегія:

прот. Віталій СОБКО (заст. головного редактора), **св. Андрій РОТЧЕНКОВ** (редактор дитячої сторінки), **Ірина ДАЦЮК** (художній редактор), **Віктор ГРЕБЕНЮК** (літературний редактор), **Віктор НУМЕРЖИЦЬКИЙ** (верстка, ТЗОВ «ІНЦІАЛ»), **Галина МЕЛЬНИК** (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.